

Csak nekem mesélték el álmaikat.
Tengerszint alatti képeikkel telebeszélték
a fejem, a család koporsója lettem.

Van egy kis hold(kór) az üvegben,
amit még lánykoromból hoztam,
a nyakamon lóg, lehúzza a fejem,
ezért is bólintok már rá mindenre.

Szóval dézsmáltam uzsonnás kosárkáikat,
meg a felém gurított almát, a kékgolyót,
a bűvös kockát, s mindent, ami volt már;
vittem a kéket, a sok lopott tengeri mélyet,
az összes összesöpört, zömök zöldet,
sáfrányos sárgát: abból lesz a sárkány.

De már nincs étvágyam.
Annyi álomfalka, hőkövetős sztori:
szovjet hőmérő, nem lehet lerázni.
Lehúzza fejem a sok féléber szereplő.
El kell küldenem vagy mesélnem
az összeset, visszaadnom mindet,
vagy kilőni őket a játszótéri rakétán.

Látom múzeumos életem, jön ki
a fürdőből posztmortem köntösben.
Kacag. El akarom veszíteni a fonalat.
Pár rokonka szerint a déd egy rész,
mit nem becézni, hanem kívágni kell.
Nehéz a család tetejének lenni,
ha nem vagy szélkakas.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Pollágh Péter

Látó Szépirodalmi Folyóirat